

flaaede Redaktion af § 47 har kun havt den Virkning, at jeg desto bestemtere maa fastholde denne Redaktion lige over for de Misforstaaelser, der i alt Fald efter min Mening aabenbart gjøre sig gjældende med Hensyn til den Redaktion, som findes i Lovforslaget. Jeg maa tilstaa, at jeg ikke opfatter Bestemmelserne i § 47 saaledes, som om deri skulde staa: De Militære ere ubetinget pligtige til at lyde og til at udføre en Handling, om hvilken de endog have en vis Formodning, at den gaar ud paa en Forbrydelse. De blive straf-fri, hvis de gjøre det, og de kunne kun straffes i det Dieblit, de have vidst eller indset fuldkommen klart, at Handlingen var en Forbrydelse. Jeg troede, at Bestemmelsen i § 47 i Virkeligheden gaar ud paa akkurat det Samme som vi have foreslaaet, nemlig at Militære ikke have den Forpligtelse som civile Folk have til at undersøge, hvorvidt en Handling gaar ud paa en Forbrydelse, naar de have en Befaling, at støtte sig til; men have de en Formodning og navnlig en vis Formodning om, at den gaar ud paa en Forbrydelse, kunne de sandelig ikke henstøde sig under, at de ikke med Bestemthed vidste dette, og at der ikke var dem nogen saadan Omstændighed bekendt. Hvis dette skulde være Meningen med, hvad der staa i § 47, er jeg i alt Fald meget tilfreds med, at vi have foreslaaet denne Endring under Nr. 29, thi jeg mener, at det er et meget farligt Princip at staa fast, at det skulde være Militære, naar de have en vis Formodning om, at der tilsigtes en Forbrydelse med en Handling, der er paalagt dem, tilladt at udføre den, uden at paadrage sig noget som helst Ansvar derfor. Efter den Redaktion, som jeg og Flere have valgt, kan en saadan Opfattelse umulig gjøres gjældende, thi der staa: Den, der deltager i Udførelsen af en strafbar Handling — — — bliver at straffe. Der kommer ganske vist en Undtagelse til at en saadan Vessæenhed, at den vil gjælde i de fleste Tilfælde, saaledes at Undtagelsen paa en Maade bliver Regel, idet man vel tør forudsætte, at de Militære i de allerfleste Tilfælde ikke kunne have nogen Visshed og vanskelig kunne have nogen bestemt Formodning om, hvad der tilsigtes med den Handling, som det bliver dem paalagt at udføre, men det finder jeg ikke at være nogen videre Indvending. Jeg maa protestere imod den Paastand, at vi vende Sagen paa Hovedet, og stille som Regel, hvad der skulde være Undtagelse. Det gjøre vi ikke, i alt Fald ikke efter mine Begreber. Jeg vil stille som Regel, hvad der skal være Regel, nemlig det, at man i Reglen ikke kan begaa en strafbar Handling uden at paadrage sig Ansvar, selv om man gjør det i Genhold til en Befaling; men derfra maa undtages det Tilfælde, at Vedkommende ikke har nogen vis Formodning om, eller ikke veed, at det er en strafbar Handling, og det Tilfælde vil naturligvis under de virkelig Forhold være det hyppigste. Praktisk taget blive

Undtagelserne altsaa naturligvis de fleste; men jeg mener, at principielt er Reglen den, vi have sagt, nemlig at den, der deltager i Udførelsen af en Forbrydelse, paadrager sig Straf. Jeg skal paa en vis Maade indrømme, at det er lidt overflødig at indsætte den Tilfælde: „Forræderi, Oprør, Antastelse af Rigsdagens Sikkerhed og Frihed eller anden Forbrydelse“; men paa den anden Side skader det heller ikke. Jeg for mit Vedkommende har ment derved at indbetomme et Ønske, som udtaltes fra flere Medlemmers Side, og som har faaet et bestemt Udtryk ved det Forslag, der gaar ud paa i selve Lovforslaget at indføre en Paragraf, hvorefter den Grundlovsbestemmelse om Straf for Angreb paa Rigsdagens Sikkerhed og Frihed optages. Jeg tror, det er korrekt, naar der staa: „Den, der deltager i Udførelsen af en strafbar Handling“, og at der ikke tales om Hovedmanden; thi det forudsættes jo netop i Paragrafen, at Hovedmanden staa bagved; paa ham er det, man kan skyde Skylden. Paragrafen gaar ud fra, at der foreligger en Befaling til Udførelsen af en strafbar Handling, og den, der har givet Befaling til denne strafbare Handling, den, der egentlig sætter den i Værk med Underordnede som Middel, mener jeg i dette Tilfælde maa betegnes som Hovedmanden. Det er derfor korrekt, tror jeg, naar der staa: „Den, der deltager i Udførelsen af en strafbar Handling“. — Hvad § 50 angaar, maa jeg tilstaa, at jeg er meget betænkelig ved at fastholde den af Udvalget med Undtagelse af det ærede Medlem for Frederiksborg Amts 1ste Valgkreds (Thomsen) foreslaaede Redaktion. Jeg tror, man maa opgive denne Redaktion, og jeg er meget tilbøjelig til at acceptere den af Krigsministeren nu foreslaaede, hvilken jeg for Resten mener ikke i det Væsentlige er forskjellig fra den, der findes i Udkastet. Saavidt jeg skjønner, er den kun forskjellig derved, at den optager Ordet „selvforstyldt“, hvilket iøvrigt formentligt var en Tanke, som allerede laa bagved § 50, saaledes som den nu er redigeret. Det er stærkere at accentuere den samme Tanke, som jeg tror man har villet faa frem ved de Udtryk, man tidligere har foreslaaet, naar der siges: Pligter imod den egentlige militære Tjeneste; derved mener man nemlig Pligter, der kun paahvile den Militære som saadan. Jeg tror, det er korrekt at bestemme, at den fulde Straf ogsaa i Tilfælde af Druffenstab bliver at anvende lige overfor Overtrædelser af den Slags Pligter. Den Slags Pligter have nemlig overmaade meget tilfælles med de Pligter, der paahvile Borgerne ifølge Politianordningerne, og Enhver veed, at man for Overtrædelse af disse ikke i Almindelighed kan henstøde sig under Druffenstab, for derved at blive fri for at betale Straffebøder. Jeg kunde i saa Henseende anføre mangfoldige Tilfælde. Undlader man for Exempel at sætte Afvisere ud, bliver man naturligvis muldret, selv om man har undladt det paa Grund af, at man har været